



Revista sabatina audiovisual
Firma: El equipo médico habitual

EDITORIAL

PUNT I FINAL

(S'ha acabat el bròquil)

Aquest *The Ronçana News* ja deu fer dos anys que funciona. Havia estat precedit, en aquestes mateixes pàgines, per «l tal dia farà un any», «Diccionari de Butxacó» i no sé que més. Tots dintre d'una línia humorística, festiva, xiroia, o com en volgueu dir. Ara, però, s'ha acabat. A partir d'aquest número, tanco la barraca de la broma. Plego d'activitats relacionades amb el ram de l'humorisme. O sigui, que s'ha acabat el bròquil. M'explicaré.

The Ronçana News, com diria el meu homònim Pere, ha estat una suplència. Venia a fer les funcions d'una pàgina d'humor que, no existia i que, normalment, hom creu que ha d'existir. En aquests anys de complicades implicacions polítiques i literàries, escriure humor era una mena de joc, per veure fins on es podia arribar sense passar la ratlla de la tolerància. Ara, amb la Pipa d'en Roc, el Be Negre, i altres inclemències literàries, el panorama es normalitza. Ja és hora, doncs, de posar seny. M'explicaré.

Escriure humor ha estat, pel que sotscriu, una fórmula com qualsevol altra per atreure l'atenció del respectable «lectorat». En un país on la gent sempre va de pressa, i on tothom té una quantitat impressionant d'ocupacions i càrrecs, llegir s'ha convertit en una activitat insòlita. Es pot dir que, avui dia, només llegeixen una estona —a part dels presos de la Model, entre túnel i túnel— els desvagats i els insomnes, que també n'hi ha. O sigui que els autors que han volgut aconseguir un cert grau d'atenció, han hagut de recórrer a l'erotisme. Sempre he cregut que practicar l'erotisme a les pàgines del *Ronçana* hauria estat una activitat «insalubre» i perillosa, mal vista per les digníssimes autoritats. O sigui que m'he dedicat a l'humorisme, però, malgrat tota aquesta activitat festiva, que quedi clar que no sóc un humorista. M'explicaré.

Al nostre país, la classe social dels humoristes és una classe subalterna. Els que es dediquen a fer riure solen ser convidats de segona, a la taula dels literats. El nostre país, que sol ésser habitat per gent superficial, té una admiració desmesurada per la trans-

cedència i admira profundament qualsevol forma de solemnitat. I les bestieses, si estan ben dites, seriosament exposades, poden arribar a produir extàsies importants. Els catalans sempre hem sentit debilitat per per elaboracions literàries amb un punt d'obscuritat. O sigui que en contemplar el panorama, hom sent temptacions d'emigrar. M'explicaré.

Els anglesos, per exemple, han situat l'humor dintre l'escala de les seves consideracions socials. Chesterton, Shaw, el Dickens del «*Club Pikwick*» han gaudit de l'estatut de persona il·lustre, malgrat que en les seves publicacions utilitzaren la corda de l'humor. Els anglesos han valorat la dificultat del gènere i li han concedit una beligerància que, aquí, no té. Aquí, la literatura més considerada ha estat la propensa al sofriment, o el desastre. O sigui que els humoristes, artistes, han estat sempre considerats d'allò que quan estudiàvem en deien «arte menor». Els de «l'arte menor», per més dedicació que posem al tema, sempre som una mena de parent pobre en el quefer literari nacional. Per tant, rebutjo l'etiqueta d'humorista. Protesto pels que em poden considerar un humorista. Renuncio a ser considerat humorista oficial.

Abdico de la meua responsabilitat de fer gràcia. Ingresso al gremi de la gent responsable i seriosa. De mano, per via reglamentària, amb polissa de cinc pesetes, si convé, una pàgina per fer arribar als lectors del *Ronçana*, les meves cogitacions intel·lectuals. Aspiro a que, en circular pels carrers i places de la Vall del Tenes, la gent em consideri una persona instruída:

—És un senyor molt instruít— dirà la gent. I jo em sentiré realitzat. O sigui que, d'ara endavant, escriuré teories, divagacions, reflexions i poemes. De manera que s'ha acabat gastar paper amb aquesta mena de rucada que és el *Ronçana News*. M'explicaré.

Renuncio a aconseguir del respectable lector el benefici d'un somriure. Renuncio a disfrutar del carnet de gràcies, del «status» de simpàtic. D'ara endavant, filosofia i lletres, treballs sobre poesia etrusca, investigació del tripanosoma gambiense, teologia hebraica del segle segon, narració dels meus viatges a Santa Perpètua de la Mogoda. I prou. Espero que, encara que jo sóc gran, podré recuperar el meu temps perdut escrivint humorades, i entraré al gremi de la gent de seny. M'explicaré.

Amb aquest número s'acaba el *Ronçana News*. Descansi en pau. No s'accepten corones. O sigui que, per si no m'havia explicat, ara poso el punt i final: punt i final.

Jaume Farriol